

Alexandra
Penrhyn Lowe

NACHTRIJDER

De laatste Wachter

BOEK 3

Over het boek

Met het openen van de Rode Poort heeft Eveline een vernietigende kracht losgelaten: een horde demonen – de Wilde Jacht – trekt over de aarde en zaait dood en verderf. Geen Wachter is meer veilig.

Verteerd door schuldgevoel zoekt Eveline samen met de overgebleven Wachters en Cleo naar een oplossing. Maar de Wilde Jacht wordt elke dag sterker en moordt doelgericht de laatste Wachters uit.

Al is Eveline nu ingewijd als volwaardige Wachter en beschikt ze eindelijk over de dodelijke kracht om terug te vechten, alleen een levensgroot offer lijkt de demonen te kunnen stoppen, voordat de nacht voor altijd zal neerdalen over Evelines wereld.

Nachtrijder is het derde deel van de razendspannende jeugdserie 'De laatste Wachter'.

'*Sevenster* is een ontzettend spannend, goed geschreven boek, dat je in één ruk wilt uitlezen.' ***** – Hebban

Over de auteur

Alexandra Penrhyn Lowe is de schrijfster achter de immens populaire boeken bij de televisieserie *Het Huis Anubis*, waarvan maar liefst 1 miljoen exemplaren werden verkocht. Als scenarioschrijfster stond ze onder andere aan de wieg van *VRijland* en bedacht ze de serie *Vrolijke Kerst. Sevenster*, het eerste boek van de serie 'De laatste Wachter' werd bekroond met de Crimezone Award voor beste YA-thriller van het jaar. Alexandra woont met haar man en hun dochter in Amsterdam.

Van dezelfde auteur

Sevenster
Wolfsbloed

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Alexandra
Penrhyn Lowe

NACHTRIJDERS

De laatste Wachter

BOEK 3

A.W. Bruna Uitgevers

© 2016 Alexandra Penrhyn Lowe
© 2016 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

Omslagontwerp
Studio Jan de Boer

ISBN 978 94 005 0748 7
NUR 285

De citaten in hoofdstuk 10 komen uit 'Die Wacht am Rhein', Max Schneckenburger. De Latijnse citaten in hoofdstuk 12 komen uit *Roman Ritual for Exorcism* (1952), Nederlandse vertaling door de auteur. De andere citaten in hoofdstuk 12 komen uit *The Satanic Bible*, Anton Szandor LaVey, p. 161, p. 263, New York: Avon Books, 1969. Het citaat in hoofdstuk 13 komt uit het lied 'Ne me quitte pas', Jacques Brel. De citaten in hoofdstuk 16 komen uit de *Matthäus-Passion*, J.S. Bach.

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische verveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Voor Daantje, mijn wereldkampioen

*It looked as if a night of dark intent
Was coming, and not only a night, an age.
Someone had better be prepared for rage.*

– Robert Frost, 'Once by the Pacific'

1

Eveline wist niet wat ze erger vond: kijken naar Yuns doodskist of naar Yuns geest. Ze hoopte maar dat die op de Montparnasse-begraafplaats zou blijven hangen, waar ze Yun op dit moment begroeven. Maar Eveline wist wel beter. Toen ze nog leefde had Yun haar meerdere keren gewaarschuwd: *Als ik doodga door jou en jij blijft leven, dan kom ik bij je spoken en zorg ik ervoor dat je de rest van je leven geen oog meer dichtdoet.*

Nu was Yun dood en dat was Evelines schuld: ze had haar doodgeschoten om te voorkomen dat haar drie Wachterleraren vermoord zouden worden door demonen. Yun had die afgericht omdat ze een verrader was en samenwerkte met de grootste vijand van de Wachters: de Broeders van Belial.

En Yun had haar woord gehouden: haar geest was verschenen in de nacht nadat Eveline haar had doodgeschoten en sindsdien was ze er continu. Zwijgend staaarde ze op een paar meter afstand naar Eveline, want vermoorde geesten konden niet praten. Vierentwintig uur per dag, haar lange zwarte haren voor haar gezicht en met haar leren handschoentjes aan waar twee nepvingers aan vastzaten, omdat ze al sinds ze klein was twee vingers aan haar linkerhand miste. Zwarte skinny, gympjes; ze zag er precies zo uit als toen ze nog leefde, alleen had ze een klein rond gaatje in haar voorhoofd van de kogel die Eveline had afgevuurd.

Het was een voltreffer, dacht Eveline zuur. Zeker voor een Wachter die moeite had om ook maar iets te doden. Een vegetariër. Zij had een andere Wachter gedood. Blackarmor en Miguel hadden haar de afgelopen dag op het hart gedrukt dat haar niets te verwijten viel, dat het moedig was wat ze had gedaan en dat ze de Wachters een grote dienst had bewezen, maar Eveline kon het moeilijk aanvaarden.

Niemand sprak toen de zwarte doodskist met de zilveren kettin-
gen erom aan zijn afdaling begon. Iemand – Blackarmor? – had drie
rozen op de kist gelegd met de kleur van geronnen bloed.

Het zou eigenlijk moeten regenen, dacht Eveline bitter, maar
het was een kraakheldere koude winternacht. Boven de begraaf-
plaats blonken duizenden sterren en Eveline dacht even de Pleja-
den te herkennen. Ze dacht automatisch aan Azer, maar die was
niet meer dan een fijne herinnering aan de tijd dat Eveline er net
achter was gekomen dat ze de gave van de Wachters had. Dat was
nog maar een halfjaar geleden, maar Eveline had het gevoel dat
ze in dat halve jaar twee jaar ouder was geworden, veel ouder dan
veertienenhalf.

De kist was in het gat verdwenen en ze gingen aan het werk. Eveli-
ne, Miguel, Blackarmor en Henriette schepten grote scheppen aarde
het gat in. Telkens als de hompen aarde het hout raakten klonk er
een doffe dreun. Blackarmor had Eveline uitgelegd dat dit de manier
was waarop Wachters werden begraven: in het holst van de nacht,
in een anoniem graf zonder grafsteen. Dat was het laatste lot van de
Wachters: een speciaal soort mensen dat de belangrijkste geheimen
van de wereld bewaakte. Ze konden geesten en demonen zien zodat
ze hun taak beter konden uitvoeren: ervoor zorgen dat de gehei-
men niet in verkeerde handen vielen zodat de balans tussen goed en
kwaad in de wereld niet verstoord raakte.

Eveline schepte als een bezetene aarde in het gat en voelde haar
rug langzaam nat worden van het zweet, maar ze bleef in hetzelfde
tempo doorgaan. Het hielp haar alle dingen van de afgelopen dagen
op een rijtje te zetten: een dag geleden, net voor kerst, hadden de
Broeders van Belial haar met een list naar een kasteel net buiten Pa-
rijs gelokt. Eenmaal daar had ze haar moeder teruggevonden en was
ze erachter gekomen dat Yun haar had verraden: ze werkte samen
met de Broeders. Yun had ook Evelines moeder verlinkt, waarna de
Broeders Isa's ene oog hadden uitgestoken.

Bij die gedachte schepte Eveline nog fanatieker door. De leider van
de Broeders, Steve, had Eveline meegenomen naar een rode poort
op het terrein. Daar had hij haar voor de keuze gesteld: of ze deed
de poort open, of ze zouden haar moeder vermoorden – en daarna
Eveline zelf.

Ze had de Rode Poort geopend.

Blackarmor had Eveline al een aantal keer op het hart gedrukt dat ze daarmee het juiste had gedaan. Als de Broeders haar hadden vermoord, had ze Blackarmor, Miguel en Henriette niet kunnen redden uit de klauwen van de Chimorei: gruwelijk sterke demonen die de Broeders hadden gekweekt in de catacomben onder de stad. Yun had de Chimorei onder controle gehad met zwarte magie zodat ze Blackarmor, Miguel en Henriette op haar commando wurgden.

En dat was de reden waarom Eveline Yun had vermoord.

Eveline voelde een hand op haar arm en kon een schreeuw net onderdrukken. Steeds verwachtte ze dat het de geest van Yun was, maar het was haar leraar Miguel.

‘Graaf je een nieuw gat, Sevenster?’ vroeg hij.

Eveline had zo driftig aarde in het gat geschept, dat ze inderdaad een nieuw gat aan het graven was, terwijl de kist van Yun bedolven was onder een berg vettige zwarte aarde. Vanuit haar ooghoek zag ze Yuns geest nog steeds staan, naast een witmarmeren grafsteen met een engel erop.

Eveline liep achter de anderen aan over het pad dat langs de zijkant van de begraafplaats liep. Her en der zag ze de donkere schimmen van geesten op graven en tussen grafhuisjes staan en ze dacht ergens een Pretas tussen de graven door te zien glijden.

Misschien is hij wel op weg naar de kist van Yun om zich aan haar tegoed te doen, dacht ze meteen. Pretas waren lijkenpikkers, demonen die altijd honger hadden en op zoek waren naar eten. Eveline kneep zichzelf hard in haar arm om die gedachte te stoppen. Ze had dat de laatste paar dagen al vaker gedaan – de fysieke pijn hielp om niets anders te hoeven voelen.

Terug in het Wachterhuis in het park Jardin des Plantes wilde Eveline snel naar haar kamer om te kijken of haar moeder al wakker was en om Cleo te zien, maar Blackarmor gebaarde dat ze haar moest volgen naar het kantoortje naast de trap.

Op de drempel van het kantoor stopte Blackarmor zo abrupt dat Eveline tegen haar aan botste. Blackarmors beschermer, de zwarte

kat Ulysses, kwam blazend overeind. Blackarmor hield Eveline tegen met een bloedhete hand – ze had haar Wachterkracht geactiveerd. Eveline hoorde het gezoem en gebrom van duizenden insecten en toen ze over Blackarmors schouder de kamer in keek, zag ze een Asilide bij het bureau staan. Lange grijze spinragdraden kwamen uit zijn zoemende lijf dat volledig was opgebouwd uit torren, vliegen, muggen en wespen. De demon wikkelde het spinrag om hun huisgeest Mireille, een jonge vrouw die ergens in het midden van de twintigste eeuw zelfmoord had gepleegd en als geest graag in archiefkasten neusde.

Eveline begreep niet hoe er een Asilide in het huis kon zijn. Heel Jardin des Plantes was een beschermde plek waar demonen niet konden komen, dus het Wachterhuis ook. Ze wreef haar handen tegen elkaar om ook haar kracht op te wekken, en tegelijkertijd voelde ze hoe haar eigen beschermer, haar kraai Hugo, op haar schouder neerstreek om haar meer kracht te geven. Meteen daarna stootte er een golf hete energie met zo'n kracht door naar haar handen dat het leek alsof er naalden in werden gestoken.

Blackarmor liep de kamer in. Eveline verwachtte dat ze haar Wachterkracht zou gebruiken, maar in plaats daarvan pakte ze een zwarte stenen pot van de kast, hief hem hoog boven haar hoofd en gooide hem met een dreunende klap op de grond kapot. Meteen verloor de demon zijn vorm; de insecten tolden steeds sneller rond totdat een vormeloze wolk door het raam heen verdween – de demon was vernietigd.

Een diepe stilte daalde neer in de kamer en Blackarmor hielp de angstige Mireille overeind. De huisgeest schonk het hoofd van de Wachters een dankbare glimlach voordat ze langs Eveline het kantoor uit glipte.

Blackarmor gebaarde naar een verbouwereerde Eveline dat ze moest plaatsnemen in de stoel aan de andere kant van het bureau.

‘Hoe kan een Asilide hier binnenkomen?’ vroeg Eveline, die gedwee tegenover Blackarmor ging zitten. ‘Het park is toch beschermd tegen demonen?’ Achter haar hoorde ze zacht geschuifel – Yun was bij haar gaan staan.

‘De bescherming van het park is opgeheven,’ zei Blackarmor op

neutrale toon. ‘En dat betekent dat demonen vrij toegang hebben.’ Ze keek naar de scherven van de zwarte pot op de grond. ‘Ik gok dat de Asilide al in de pot zat, maar de bescherming zorgde ervoor dat hij er niet uit kon.’

Eveline knikte. ‘Maar waarom gebruikte u uw Wachterkracht niet?’

Blackarmor glimlachte slinks. ‘Die pot is al jaren een doorn in mijn oog – dit was het perfecte excuus om hem kapot te gooien, vind je niet? Al hoop ik dat dit onder ons blijft.’

Eveline knikte. Ze wist dat ze Blackarmor moest vragen waarom de bescherming van het park was opgeheven, maar ze vreesde het antwoord. ‘Waarom hielp u Mireille?’ vroeg ze daarom. ‘We mogen geesten toch niet helpen?’

‘Het is niet onze taak om geesten te helpen, maar dat betekent niet dat het niet mag. Jij en ik kunnen geesten zien omdat het ons helpt om onze taak zo goed mogelijk uit te voeren, en we zouden weinig energie overhouden als we ze constant zouden helpen. Maar het lijkt mij nogal harteloos om de Asilide Mireille op te laten peuzelen alsof ze een nachtelijke snack is.’ Blackarmor zweeg even. ‘Zo harteloos zijn Wachters niet, Eveline. Al weet ik dat je soms denkt dat dat wel zo is.’

Eveline bestudeerde haar nagels, waar rouwrandjes onder zaten. ‘Waarom is de bescherming opgeheven?’ vroeg ze plompverloren.

‘Omdat je de Rode Poort hebt geopend,’ antwoordde Blackarmor al even ad rem.

Evelines hart zakte. Bam. Daar was het. Het antwoord dat ze had gevreesd. Ze kon niet voorkomen dat er twee tranen ontsnapten, die ze driftig wegveegde. ‘Wat betekent dat? En wat heb ik precies vrijgelaten?’

‘Het betekent ten eerste dat alle beschermdde plekken van de Wachters niet meer beschermd zijn,’ zei Blackarmor rustig. Het moest een catastrofe zijn, maar dat was niet aan haar serene gezicht te zien. Sterker nog, ze lachte even toen ze de geschokte uitdrukking op Evelines gezicht zag. ‘Ik ga het niet mooier maken dan het is: het is erg. Maar we vinden wel een oplossing.’

‘Wat heb ik vrijgelaten?’ vroeg Eveline weer. ‘Wat zat er achter de Rode Poort?’

‘De Wilde Jacht,’ antwoordde Blackarmor. ‘Dat is een leger van demonen dat nu over de wereld zwerft. De Jacht neemt geesten en mensen in zijn kielzog mee, en andere demonen sluiten zich er graag bij aan. Er zit geen orde in hun tocht, ze zijn nergens naar op weg, maar hoe groter de zwerm wordt, des te sterker, waardoor wij er steeds meer last van krijgen. Zowel van de Jacht zelf als van de gevoelens die de Jacht bij mensen oproept.’ Blackarmor vertelde dat deze zwerm demonen voor gewelddadige, oorlogszuchtige gevoelens in de wereld zorgde. Als hij te lang rondzwierf, dan brak er onherroepelijk ergens een oorlog uit.

‘Ik heb de balans tussen goed en kwaad verstoord,’ zei Eveline kleintjes.

Blackarmor knikte. ‘De laatste keer dat de Wilde Jacht over de aarde zwierf...’

‘... was tijdens de Tweede Wereldoorlog,’ raadde Eveline en Blackarmor knikte weer.

‘Hoe hebben jullie de Jacht toen weer achter de poort gekregen?’

Blackarmor kuchte kort. ‘Aan het einde van de oorlog zwierf de Jacht boven Japan...’

Eveline groef in haar geheugen naar wat ze wist over de Tweede Wereldoorlog en een vreselijke conclusie kwam in haar hoofd op. ‘De kernbommen op Japan. Was dat...’ stotterde ze.

Blackarmor hoefde niet eens te antwoorden, het stond al op haar gezicht geschreven.

Eveline hapte naar adem. ‘Moeten we opnieuw een kernbom laten ontploffen om dit te stoppen? Maar dat is waanzin! Hoeveel mensen zijn er toen wel niet omgekomen?’

‘Het was op dat moment de enige manier,’ zei Blackarmor zacht en het was voor het eerst dat Eveline diep verdriet zag op het gezicht van het hoofd van de Wachters van de Oude Wereld. Eveline wilde het liefst in huilen uitbarsten.

‘We hebben het destijds overlegd. Het Amerikaanse leger was het al van plan – om Japan te laten capituleren. Omdat de Jacht ook vernietigd moest worden, is er toen besloten om de bom op hoogte te laten ontploffen. Als ze de bom dichterbij de aarde hadden laten exploderen, waren er waarschijnlijk veel meer slachtoffers geweest,’ zei Blackarmor en haar stem klonk wrang.

‘Maar... waarom twee?’

‘Met de bom op Nagasaki hadden we niets meer te maken. De Jacht was toen al terug in de onderwereld.’

Een schrale troost, dacht Eveline verbitterd.

‘Je moet goed begrijpen dat de Jacht toen al jaren over de aarde zwierf en dat de Wachters al alles hadden geprobeerd,’ zei Blackarmor. ‘Het was een wanhoopsmaatregel – op dit moment is het nog te overzien.’ Ze klemde haar kaken op elkaar. ‘Het is laat,’ zei ze met een blik op de wandklok, die twee uur aanwees. ‘Ik wilde je vooral ook spreken over wat je van plan bent daaraan te doen,’ zei ze met een knikje naar de geest van Yun.

‘Ik weet niet wat u precies bedoelt,’ zei Eveline verward en ze draaide zich om naar de geest van het meisje.

‘Ze kan hier niet blijven,’ zei Blackarmor. ‘Dat weet jij ook wel.’

Eveline knikte. ‘Kunt u haar – kunt u haar naar het licht brengen?’

Blackarmor staarde Eveline intens aan met haar donkerpaarse ogen. ‘Om haar “naar het licht te brengen”, zoals je dat zo mooi noemt, zal ik moeten oplossen wat haar hier houdt,’ zei ze. ‘En ik ben niet bereid om dat te doen, want ik wil liever geen twee Wachters kwijtraken. Snap je wat ik bedoel?’

‘Het is opgelost als ik doodga,’ concludeerde Eveline. ‘Dan is ze vrij.’ Ze staarde naar de bewegingsloze geest. ‘Kan ze me horen?’

‘Ze kan je wel horen, maar het is de vraag of het tot haar doordringt wat je zegt. De meeste geesten zitten vast omdat ze steeds maar weer hun ergste obsessie, hun grootste vraagstuk herbeleven. Daarom kunnen ze niet verder. En bij Yun ben jij dat.’ Blackarmor tikte op het groene vilt van het bureaublad. ‘Er is maar één andere oplossing en dat is Wachterkracht.’

Eveline voelde het bloed uit haar gezicht wegtrekken. Dat ze Yun had vermoord was al erg genoeg, maar als ze Wachterkracht op haar geest zou gebruiken, dan stuurde ze Yun naar de onderwereld. Dan zou ze tussen demonen terechtkomen die haar ziel zouden oppeuzelen als een hamburger.

‘Anders gaat ze niet weg, Eveline,’ zei Blackarmor zachtjes.

Eveline slikte en slikte, maar haar keel bleef dichtzitten. ‘Dat kan ik niet,’ zei ze.

Blackarmor zei tegen haar dat niemand verwachtte dat ze het zelf zou doen. Zij kon het ook voor haar doen, of Miguel. Maar Eveline moest zelf die beslissing nemen.

Driftig kwam Eveline overeind. ‘Dat kunt u niet van me vragen!’

Ze stampte zonder om te kijken de kamer uit, de trap op naar de derde verdieping, waar de slaapvertrekken waren van de jonge Wachters. Hoewel ze de geest van Yun niet zag, wist ze dat ze er was. Ze voelde het gewoon. En inderdaad, toen ze zich omdraaide stond Yun alweer achter haar. Ineens boezemde de verschijning haar angst in en ze stooft met twee treden tegelijk de trappen op, maar de afstand tussen haar en Yun werd niet groter. Eveline rende door de gang en gooide de deur naar haar slaapkamer open, schoot naar binnen en deed de deur weer dicht, alsof dat de geest buiten kon houden. Maar toen ze zich omdraaide, stond Yun naast het bed waar Cleo slaperig in overeind kwam.

‘Gaat het?’ vroeg haar vriendin, die de slaap uit haar ogen wreef. Omdat Cleo geen Wachter was, kon zij Yun niet zien.

‘Behalve dat ik een demonenleger heb losgelaten en dat ik achtervolgd word door de geest van het meisje dat ik heb neergeknald, gaat het super,’ zei Eveline in een mislukte poging om grappig te klinken.

Cleo fronste. ‘Een demonenleger?’

Eveline legde kort uit wat Blackarmor haar had verteld. Hoewel Wachters normaal geen informatie aan normale mensen mochten geven, had Blackarmor beslist dat Cleo op de hoogte gehouden moest worden van wat er speelde. Ze stond waarschijnlijk hoog op de dodenlijst van de Broeders van Belial – het was beter dat ze wist waar ze aan toe was.

Cleo’s frons tussen haar wenkbrauwen verdiepte. ‘Moet je nu een atoombom op die Jacht gooien?’

‘Nee, maar Blackarmor heeft ook niet gezegd wat er wel moet gebeuren om al die demonen naar de onderwereld te sturen,’ zei Eveline. ‘Dat kan normaal met onze Wachterkracht en met wapens gedoopt in monnikskapsap. Maar een heel leger demonen op die manier terugsturen lijkt me onmogelijk.’

Eveline liep om de geest van Yun heen en zakte bij haar moeder neer op bed. Isa Sevenster was nog diep in slaap. Ze lag op haar

rug met haar ene oog gesloten. Over haar andere oog zat een zwart ooglapje. Eveline wilde het optillen, maar op het laatste moment bedacht ze zich en streek in plaats daarvan over haar moeders wang. Ze snapte niet waarom haar moeder nog niet wakker was: Isa was geraakt door de kracht die Eveline had gehad voordat ze Yun had gedood. Het was een unieke levensbesparende energie geweest die mensen niet doodde, maar hen voor een tijdje uitschakelde, alsof een computer plat werd gelegd. Toen Eveline daar de Broeders tijdelijk mee uitschakelde, had ze Cleo en haar moeder ook geraakt. Maar Cleo was weer helemaal de oude. Alleen was haar moeder zo zwak geweest dat het haar meer tijd kostte om wakker te worden. Maar hoe lang?

‘Ze wordt vast wel wakker,’ zei haar beste vriendin, en ze legde een hand op Evelines schouder. ‘Kom op, we gaan slapen.’

Eveline trok haar pyjama aan en ging naast Cleo in bed liggen, terwijl ze Yun zo goed mogelijk probeerde te negeren.

‘Waar staat ze nu?’ fluisterde Cleo.

Eveline pakte Cleo’s hand om haar te laten zien waar Yun precies stond. Op die manier had ze Cleo vaker kunnen laten zien waar geesten en demonen waren. Maar deze keer zag Cleo niks. Dat verbaasde Eveline niet. Nadat ze Yun had neergeschoten, was er iets in haar veranderd, alsof met Yun ook een deel van haarzelf was gestorven. Daardoor kon ze gewone mensen niet meer laten zien wat zij zag en kon ze waarschijnlijk ook niet meer in het verleden kijken als ze geesten bij de hand nam. En haar levensreddende kracht had plaatsgemaakt voor de dodelijke Wachterkracht die alle Wachters hadden vanaf het moment dat ze hun beschermer kregen.

Midden in de nacht werd Eveline wakker omdat iemand de dekens van haar af trok. Slaperig trok ze ze weer omhoog, maar zo gauw ze weer terug in slaap was gesukkeld, gebeurde het weer. En weer. En weer. Het was Yun die het deed. Steeds opnieuw doezelde Eveline weg, waarna de geest weer de dekens van haar af trok. Op de wakker naast haar bed zag Eveline de tijd verstrijken: halfvier, tien over halfvier, kwart voor vijf, vijf uur... Ze ging uit bed en trok een trui, sokken en een trainingsbroek aan zodat ze warm genoeg was

zonder dekens, maar toen begon Yun haar aan te raken: ze trok aan haar tenen, haar voeten, armen en benen.

Zuchtend kwam Eveline stilletjes uit bed. De ochtend grijsde al en in het weinige licht keek ze jaloers naar Cleo die ontspannen met haar arm boven haar hoofd lag te slapen. Eveline zakte op het voeteneinde van haar moeders bed en gluurde door de gordijnen het stille park in dat zo vroeg in de ochtend de kleur had van een natte krant. Het was er even stil als op de begraafplaats van haar Wachtergrootouders in Onderlinden. Toen ze er net achter was gekomen dat ze een Wachter was, had ze van de geest van haar oma gehoord dat Wachters meestal de taak overnamen van hun ouders en hun hele leven een geheim bewaakten. Het had Eveline afschuwelijk geleden om haar hele leven in een huis op een begraafplaats te wonen. Maar na alle hectiek van de afgelopen dagen leek het haar wel prettig: lekker rustig wonen in Onderlinden – misschien kon ze dan zelfs Azer zo af en toe even zien...

Snel liet ze die gedachte varen. Azer was een wraakengel en ze konden niet bij elkaar zijn, ook niet als ze terug zou keren naar Onderlinden.

Boven de grijze bomen van het park begon het rode ochtendgloren. Ze staaarde naar de lichttroze wolken in de verte en vroeg zich af wat er zou gebeuren als de Wilde Jacht zou langskomen. Die gedachte gaf haar zo'n onveilig gevoel dat ze snel de gordijnen dichttrok en weer naast Cleo ging liggen. Ze trok de deken over haar hoofd alsof ze zo het gevaar kon buitensluiten, maar Yun trok die meteen weer van haar af. Eveline nam niet eens meer de moeite om haar deken op te rapen, ze trok haar voeten onder zich en zakte langzaam weg in een vluchtige slaap, maar schoot overeind door een scherpe pijn in haar wang: Yun had haar met vlakke hand in haar gezicht geslagen. Eveline grabbelde naar het lichtknopje terwijl op hetzelfde moment haar beschermer Hugo op haar schouder landde. Yun stond alweer bewegingsloos aan het voeteneinde van het bed.

‘Hou op,’ siste Eveline tegen de geest. ‘Hou op!’

Hugo kraste vanaf haar schouder mee, alsof hij ook in het kraais aan Yun wilde vertellen dat ze op moest houden. Maar die hield niet op: de rest van de vroege ochtend bleef ze Eveline tergen, trek-

ken, porren en slaan. Hugo bleef bij Eveline totdat de wekker acht uur aangaf. Toen vloog hij op van haar schouder richting het raam, waarna hij oploste in de lucht.

Pas op dat moment zag Eveline dat haar beschermer niet meer wit was, maar zwart.